

delse, end den nu er. Men man har vidst i de sidste 30 Aar, at der paa et vist givet Tidspunkt en Gang i Fremtiden vilde komme en Kanal. Det har man vidst lige saa meget og lige saa lidt om, som man ved nu, men ikke, *naar* den vilde komme. Og det samme er Tilfældet nu. Enhver kan sige sig selv, at en Nation som Amerika ikke lader dette for Resten uhyre Problem ligge uløst, hvor og hvorledes Kanalen skal være, det løser Amerika, men der gælder endnu det samme som har gældt hidtil, at naar den kommer, er en anden Sag. De Herrer se altsaa, at denne Betragtning om Panamakanalen kunde lige saa godt være gjort gældende for tredive Aar siden som nu, man har vidst akkurat lige saa meget om den som nu.

Og hvad angaar Sukkerkonventionen i Bryssel, som der er talt om, saa er det vel bedst at vente, til den bliver godkendt af de forskellige Regeringer. Og dernæst tør jeg mod den ærede Flertalsordførers Paastand om, at den vil virke til Gavn for Øerne, sætte Breve og Meddelelser, jeg har faaet fra de allerkyndigste Folk i den Henseende, som sige, at den vil intet hjælpe, der er intet andet, der kan hjælpe for Sukkerproduktionen paa de vestindiske Øer end toldfri Indførsel til Nordamerikas Fastland. I den Henseende staar altsaa Paastand mod Paastand.

Og naar jeg saa endelig kommer til den i Forretningsverdenen vakte Foretælsesaand og de Pengemidler, der ville blive stillede til Raadighed, eller som ere stillede til Raadighed, og som skulle borge for, at man kraftig vil benytte sig af Chancerne, saa vil jeg erindre om, at „borge“, der er et godt gammelt dansk Ord, betyder, gaa i Kaution for. Ja, mener virkelig nogen, at vi have nogen som helst Sikkerhed? Jeg vil ikke sige et eneste nedsættende Ord om de Mænd, der have stillet sig i Spidsen derfor, jeg tror, at de Mænd, der have begyndt paa at ville gøre noget for de vestindiske Øer i Tilfælde af, at vi beholde dem, ogsaa ere villige til og i Stand til at gøre noget, men hvad Kraft de have, og om det lykkes for dem, er det umuligt for disse Mænd og for nogen i det hele taget at sige. Men det maa det høje Ting lægge Mærke til, at een Ting er det muligt at sige, at hvis disse Foretagender slaa fejl, saa sidder den danske Stat tilbage med Øerne, og de ville da være sunkne langt dybere ned end før; ethvert fejlslaget Forsøg paa at bringe dem op vil bringe dem dybere ned.

Naar jeg resumerer disse Forhold, der

skulde tale for ikke at sælge Øerne, bliver det egentlig, hvis jeg tør bruge en populær Betegnelse, forskellige Fugle paa Taget. Der sidder en Fugl og synger om Panamakanalen, som kan komme om 10—15 Aar i det tidligste eller om 50 Aar. Der er en anden, der synger om Sukkerkonventionen, men den er slet ikke bleven til Lov, og om dens Virkninger kan man slet ingen Ide have. Der er en tredje Fugl, der synger lokkende Toner om alt, hvad de private ville gøre, hvortil jeg kun vil sige: Lad os se, hvad de ville gøre, og kan nogen garantere for, at det bliver til noget? Men mod disse Fugle sætter jeg en, som jeg har i Haanden, og det er noget, som de Herrer ikke maa glemme, nemlig at Traktaten er underskrevet og godkendt af det amerikanske Senat og den amerikanske Regering. Der have vi den haandgribelige Virkelighed, der rejser sig op mod alle disse løse Forhaabninger om, hvad der kan ske eller ikke kan ske.

Saa meget med Hensyn til det Spørgsmaal, om man overhovedet skulde nægte Traktaten, hvorved jeg haaber, at det høje Ting stadig har haft i mente, at jeg derved mener, at man skulde nægte Traktaten, hvad der end staar i den. Thi et herfra forskelligt Spørgsmaal bliver det, om man, saaledes som Traktaten nu foreligger, antager den for saa god, at man vil godkende den. Det kunde jo tænkes, at ivrige Forfægtere for Øernes Overdragelse kunde mene, at man vil gøre det paa visse Betingelser, men Traktaten fyldestgør ikke disse Betingelser. Det er et fra det andet helt forskelligt Spørgsmaal. Jeg tror, det vil tjene til at klare Begreberne, naar man holder de to Spørgsmaal helt ude fra hinanden. — Det, jeg her skal fremsætte nogle Bemærkninger imod, er de Indvendinger, der ere rejste mod Traktaten. I det hele reducere de sig til 3. Naar jeg siger „reducere“, er det ikke, fordi jeg siger, de ere smaa, de ere i alt Fald i det ydre ret imponerende.

Den første Indvending gaar ud paa, at der ikke i Konventionen skaffes Øernes Befolkning amerikansk Statsborgerret. Dette indledes med nogle Betragtninger om, hvad Konventionens Artikel 3 indeholder, Betragtninger, der for Resten bero paa en Misforstaaelse, men som jeg dog ikke skal dvæle ved. Jeg skal kun sige, at der staar ganske vist ikke i Konventionen, at Indbyggerne skulle have amerikansk Borgerret, men det er heller ikke Meningen, at den skal sikre dem det. I den Henseende skal der ikke herske nogen Uvished. Selv-